

The book cover features a dark, atmospheric illustration. A dragon with black scales and wings is perched on a set of stone steps. The dragon's head is turned towards the viewer, and its wings are partially spread. In the foreground, two large, dark, clawed hands are shown. One hand is holding a golden thorny branch with several large, faceted golden gemstones. The other hand is positioned as if holding a crown or a similar ornate object. The background is a mix of dark, shadowy trees and a bright, ethereal light source that creates a misty, white glow. The overall color palette is dominated by dark greys, blacks, and deep reds, contrasted with the bright gold of the thorns and gemstones.

NEĽA MIČKOVÁ

KRÁLOVSTVÍ V KAMENI

● ■ pointa

Království v kameni

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Nela Mičková
Království v kameni – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Království v kameni

KRÁLOVSTVÍ V KAMENI

NEĽA MIČKOVÁ

● ■ **pointa**

*Mojí sestře za to,
že byla po celou dobu tvorby
mým nejvěrnějším fanouškem
a nejvášnivějším podporovatelem*

ČÁST PRVNÍ

Království ve skále

KAPITOLA 1

*V kamenném vězení krutý král vládl,
přes princův temný trpyt stín se kradl*

Princezna Morgane nikdy nespatriła slunce. Za celých osmnáct let svého života totiž nevytáhla paty z království. Nebylo to jen tak obyčejné království, neboť ti, kdo v něm žili, nemohli nikdy poznat, co je venku. Nebylo to možné. Nemohli se dokonce ani podívat ven a pozorovat oblohu, nebo otevřít okno a vdechnout čerstvý vzduch vonící po dešti. To jediné, co mohli otvorem uvidět, byl kámen. Chladný, nudný a nikdy se neměnící kámen. Kámen byl pod nimi, kolem nich i nad nimi. Kámen byl všude, kam se podívali. Celé království – palác, zahrady, řady prostých dřevěných domků poddaných, skromné obchůdky – bylo totiž ukryto ve skále. Nejen v jakékoli, takhle skála se nacházela na východě Vermilionských hor, též přezdívaných jako „Šarlatové“ podle krve, kterou prolévají. Říká se, že se přes tyto hory nikdo nedostane živý, nebo takový, jaký byl dříve.

Mezi lidmi se v průběhu staletí rozneslo mnoho pověstí a řečí o Vermilionských horách. Někteří říkali, že z vás hory vymlátí duši, jiní povídají, že jsou hory prokleté a kdokoliv, kdo do nich vstoupí, se okamžitě promění v příšeru. Jiní vyprávějí, že se zde nachází masožravé stromy, pavouci větší než člověk a další havěť. Někteří zase šuškájí, že tam člověk tak trpí, že si radši vezme život. To všechno jsou však jen povídačky, které si lidé postupem let vymýšleli a ještě se z hor nevrátil nikdo, kdo by je potvrdil, nebo vyvrátil.

Pro obyvatele paláce existovaly jen dvě skutečnosti, které o horách věděli a opravdu věřili, že jsou pravdivé: Vermilionské hory jsou domovem stejnojmenných čarodějek (měli k tomuto tvrzení důkaz, protože tehdejší král s nimi před staletími uzavřel dohodu o příměří) a že pokud do nich někdo vešel, pak už se nikdy nevrátil. Hora, ve které bylo království ukotveno, chránila obyvatele před hrůzami z venku.

Nejspíš si říkáte, jak se do paláce vůbec dostávají potraviny či jiné pro život důležité výrobky. Na jih, sever i západ od Skály s královstvím uvnitř se rozléhají Šarlatové hory. Na východě se nachází Kruté moře, přes které námořníci převážejí zásoby, a ty pak skrz podzemní kanál přebírá jen velmi málopočetná skupinka králových nejvěrnějších strážců zavázaných, aby o tom, co je venku, pomlčeli. Avšak král stejně většinu těchto lidí nechával pro jistotu popravovat a odůvodňoval své rozsudky nedůvěryhodností.

Obyčejní lidé se tak vod moře ani nedotknou, také jsou navíc pověstné zrůdami a nebezpečím, akorát v tomto případě je dokázáno, že všechny pověsti jsou pravdivé.

Princezna Morgane seděla ve své komnatě v bledém korzetu a nechávala se svými služebnými nachystat na dnešní den. Dnes mají do paláce přijet princové z celého světa, aby se jí mohli dvořit. Dnes si má vybrat manžela. Celé království se na to těšilo, jen ona ne. Nechtěla se vdávat. Nedovedla si představit, že by se musela starat o někoho jiného než o sebe a svého bratra. Nepotřebovala k životu nikoho jiného.

„Slyšela jste, co jsem právě říkala?“ ozvala se služebná Helene poněkud rozzlobeně. Morgane zamrkala a podívala se na ni v zrcadle. Zrovna jí zaplétala vlasy do několika copů a skládala je složitě na hlavě.

„Říkala jsi, jak mám dneska šťastný den?“ zkusila princezna. S tímhle za ní totiž několik posledních dní chodili všichni, tak proč by Helene nemohla? Upřímně jí ale bylo úplně jedno, co její služebná povídala.

„Ne,“ zamračila se na princeznu v zrcadle, „ptala jsem se, jakou ozdobu vám mám dát do vlasů.“ Natáhla před ní ruce, v každé držela jednu kovovou sponu. V levé ruce měla stříbrnou plochou, ve tvaru pugetu růží, ve středu každého květu byl vložen drobný žlutý kamínek. V pravé ruce držela zlatý skřípec zdobený většími smaragdy.

„Tu stříbrnou,“ rozhodla se Morgane okamžitě. Bylo jí vcelku jedno, co bude mít dnes na sobě. Stejně jako jí bylo jedno, jestli od ní všichni nápadníci utečou, protože si navybírá to nejměšnější oblečení a bude vypadat příšerně. Dokonce by si to i přála. Problém byl v tom, že nemohla vypadat příšerně. I kdyby ji vymáchali v marmeládě a posypali peřím, byla by pořád krásná.

Helene jí bez námitek sponu nasadila a připevnila tak všechny vlasy na hlavě. Jen pár pramínků za ušima jí vytahala a natočila, aby nevypadala ulízaně.

„Tak,“ napřímila se služebná, pyšná na své dílo, „hotovo. Vypadáte překrásně.“ Princezna se na sebe podívala do zrcadla. Opravdu vypadala překrásně. Čokoládové vlasy měla vznešeně upravené, dokonalé ostřeji zahnuté obočí učesané. Helene jí kolem očí a do koutků nanasla světlé perleťové stíny, čímž ještě vyzdvihla její krásné velké oči. Právě oči byly dominantou princeznina obličeje, jasně svítily v barvě limetky a kolem zorniček měla zlatý kroužek, který vypadal, jako by jí do očí někdo prskl zlatý prášek. Takové oči nikdo kromě ní a jejího bratra neměl.

Služebná princezně zvýraznila její už tak výrazné lícní kosti a nanasla na ně trochu třpytu, plné rty potřela balzámem a nechala bez barvy.

„Tak a teď už jen šaty a budete hotová,“ ozvala se Helene znovu. S každou další větou služebná Morgane čím dál více rozčilovala. Nechtěla být *hotová*. Čím víc hotová byla, tím blíže byli nápadníci. Princezna se zvedla z křesla, aby si šla obléct šaty.

„Stejně nechápu, proč se sem vůbec všichni ti princové obtěžují jezdit,“ pronesla Morgane cestou za paravan. „Kdo by chtěl vládnout v tomhle příšerném, život vysávajícím vězení,“ dodala. Služebná zaskočeně popadla dech.

„Pozor na jazyk, výsosti!“ To už byla naštěstí princezna schovaná za paravanem, takže služebná neviděla její úšklebek. Helene podle ní byla až moc upjatá. Upřímně, neměla jí to za zlé, kdyby měla doma chlapa a čtyři haranty jako ona, taky by z ní byla protivná baba. Ostatně, jedno z toho bude mít už brzy taky.

Morgane se otočila ke stojanu se šaty a poprvé si je pořádně prohlédla. Musela si přiznat, že se jí opravdu líbí. Líbila se jí bohatě zdobená jemná látka limetkové barvy, která jí skvěle ladila k očím. Líbil se jí výraznější, ale ne příliš velký výstřih lemovaný drobnými smaragdy. Líbily se jí zlaté propletané ornamenty vyšité po honosné sukni šatů. Potěšeně si na sebe róbu oblékla a vyšla za Helen, aby jí pomohla se šněrováním. Jakmile ji služebná spatřila, rozzářila se radostí a zapomněla na Morganiny nevhodné poznámky o království. V určitém ohledu měla ale princezna pravdu. Nikdo z princů nestál o palác uvězněný ve skále. To, co je sem lákalo, byly peníze a možnost získat nádhernou ženu. Přestože to král neměl moc jak ukazovat, jejich rod byl velice bohatý. Podzemí paláce doslova překypovalo zlatem, až se nevědělo, co s ním.

„Vypadáte nádherně,“ radovala se Helene zase a štípla princeznu do tváří, aby jí lehce zružověly.

„A nezapomeňte se usmívat. Alespoň jednou byste to mohla zkusit, nemyslíte?“ Nemyslela si to. Smála se jen

velice výjimečně a návštěva namyšlených, po bohatství hladových princů jí nepřišla jako výjimečná událost.

Ozvalo se zaklepání na dveře. Podle rytmu úderů Morgane hned poznala, kdo klepe, a tak křikla „Dále!“ Do dveří vstoupil pohledný vysoký mladík v citrónově žluté košili a bohatě zdobeném limetkovém fraku s nadmutými rukávy. Měl stejné husté hnědé vlasy a stejně krásné oči jako Morgane – byl to její bratr dvojče. Praviděpodobně jediný člověk, na kterého se kdy usmála.

„Princi Gabrieli,“ uklonila se Helene a rozpačité si uhladila vlasy.

„Bratříčku,“ pozdravila ho Morgane s pro ni typickým chladným vtípem v hlase. Dokonce i když žertovala, působila rezervovaně. Nevšímal si jejího výsměšného tónu a políbil ji na čelo.

„Vypadáš překrásně.“

„To říkají všichni.“ Nevšímal si ani jejího arogantního fóru a přešel rovnou k věci: „Otec tě chce vidět, pojď.“ *Král ji chce vidět.* Neobtěžoval se za ní přijít, proč by měl zvedat zadek z trůnu? Morgane pochybovala, že ho vůbec zajímá, jak vypadá. Beztak je mu to úplně jedno, jen jí potřebuje dát kázání.

„Mám vás doprovodit?“ nabídla se Helene.

„To nebude potřeba, děkuji ti, Helene,“ odpověděla Morgane.

Oba sourozenci se společně odebrali ke dveřím. Gabriel nabídl sestře rámě a ta ho přijala. Vystoupili z princezny komnaty a vydali se do trůnního sálu.

„Vidím, že ani takový významný den, jako je ten dnešní,“ začala odměřeně Morgane, když procházeli prostorými chodbami s lesklou mramorovou podlahou, „nepřiměl našeho drahého tatínka, aby se za mnou přišel podívat a ne já *za ním*.“

„Přestaň s tím,“ napomenul ji Gabriel.

„S čím?“

„Přestaň se chovat, jakože ti je všechno jedno.“ „*Mně ale je všechno jedno,*“ chtělo se jí říct, ale neudělala to. Gabriel byl jediný, koho poslouchala, poněvadž byl taky spolu s jejím učitelem jediný, kdo ji měl opravdu rád. A ona měla ráda jeho. Víc než cokoliv.

Došli k trůnnímu sálu a zastavili se před ohromnými onyxově černými dveřmi, u kterých se setkali se dvěma vojáky na stráži.

„Jasnosti,“ uklonili se oba princezně. Princovu přítomnost nebrali na vědomí, tak jako celý život. Z nějakého důvodu pro nikoho nebyl Gabriel na stejné úrovni jako Morgane. Částečně to jistě bylo královým vlivem, zatímco Morgane byla pro krále vzduch, Gabriel jako by vůbec neexistoval. Sama Morgane nikdy nepochopila, proč král vybral ji jako následnici trůnu, ne Gabriela. Protože byli oba dva stejně staří, měli stejný nárok na trůn.

Strážní zatlačili do pevných dveří a ty se s mohutným zahřměním otevřely. Před sourozenci se teď rozprostíraly prostory trůnního sálu. Po mramorové podlaze byl potažen pruh koberce rudého jako krev, který vedl až k trůnu. Trůn jako by byl poskládaný ze stovek kovových střepů, akorát také onyxově černých a lesklých. Chlad sálající z trůnu byl cítit až pod stupínek, kde se zastavila Morgane s Gabrielem. I když chlad nejspíš nevycházel z trůnu samotného, ale spíše z osoby, jež na něm seděla.

Král se opíral o svou hubenou ruku ověšenou několika obrovskými prsteny. Celé tělo měl zahalené v honosném těžkém tmavě šedém plášti s černočerným hermélím. Jediné, co šlo vidět, byl jeho obličej, ale i to bohatě stačilo. Pouhý pohled na krále vzbuzoval v člověku strach. Jeho rysy byly velmi ostré a přísné, rty měl věčně semknuté v pevnou linku. Nikdy se neusmíval, i když to možná bylo dobře. Vzhledem k výrazné jizvě, která se mu nemilosrdně táhla od brady přes ústa až k líci, by

jeho úsměv byl jen pokřivený úšklebek. Další šrám mu vedl přímo přes levé oko. Za mlada možná býval krásný, teď však, poznamenaný jizvami a prohnílý svou vlastní duší, připomínal zrůdu.

„Otče,“ uklonily se obě děti. Zdálo se, jako by se jeho slepé bílé oko dívalo přímo na ně.

„Vstaňte,“ přikázal a znělo to, jako když se někdo škrábe z pekla. „Gabrieli, nech nás o samotě.“ Gabriel se okamžitě sebral a odešel z místnosti. Otec jim nikdy nemusel nic říkat dvakrát. Kdyby musel, tak by je snad nechal zavřít.

Morgane pomalu zvedla tvář k otci. Už jen kvůli tomu, že nemrkal, by nejraději utekla. Ani na chvíli z ní nespustil pohled.

„Dnes máš velký den,“ promluvil znovu, „těšíš se?“ Jen ji zkoušel, slyšela ten posměch v jeho tónu. Nikdy mu nelhala, a tak nelhala ani teď.

„Ani v nejmenším, otče.“

„Pročpak?“

„Otče, se vši úctou, nemyslím si, že potřebuji muže po boku, abych mohla vládnout,“ rozhodla se mu svěřit. Obvykle se nebála být slyšet, ale teď mluvila velmi opatrně a slabě. Neodvážila se na něj při tom dívat. K jejímu překvapení však král řekl: „Já si to taky nemyslím.“ V tu chvíli k němu Morgane opět zvedla tvář.

„Nemyslíš?“

„Je načase, aby sis našla manžela. Ale ne proto, aby za tebe vládl. Je to jen kvůli potomkům. Žádný jiný důvod to nemá. Nedělám to proto, aby ses do někoho snad i zamilovala, právě naopak. Zakazuji ti se do někoho zamilovat.“ Podle jeho ledového výrazu věděla, že to myslí smrtelně vážně. Nijak jí to ale nevadilo, netoužila se do někoho zamilovat.

Král si ji ještě chvíli měřil pohledem a pak mávl rukou: „Nic víc říct nepotřebuji. Můžeš jít.“

Nijak neokomentoval to, jak vypadá, ani to nečekala. V životě jí neřekl, že jí to sluší, ani ji nepochválil, ale to neudělal nikdy nikomu, takže si to nebrala osobně.

Morgane se otočila k odchodu. Ještě když vycházela ze dveří, cítila, jak ji král propaluje pohledem.

...

Zvuk trumpet se rozezněl palácem. Odrážel se od zdí a neměl kudy ven, prodral se nejdále ke skále, odkud se odrazil a rozezněl se dvakrát hlasitěji. Za chvíli byla z uvítací serenády jen změt hluku, znějícího jako kdákání hejna kachen. Trubači přestali okamžitě hrát, rachot se však uvnitř skály ozýval ještě dlouho.

Před palácem se řadily bohatě zdobené dřevěné kočáry s blyštivě nastrojenými koňmi. Vznešení princové se hromadili před přes dvacet stop vysokou vstupní branou. Jejich barevné zdobné oděvy se mezi sebou přebíjely, stejně jako jejich rozdílné hlasy – hlasy dětí, mužů i starců.

Princezna Morgane už čekala v takzvaném druhém trůnním sále. Králův trůnní sál cizinci nikdy nenavštěvovali, tak se oslava musela spokojit s pouhou náhradou. Přesto místnost bohatě stačila, možná že byla i krásnější než králův sál. Deset stop nad růžově blyštivou podlahou držely mohutné balkóny, jejichž černá zábradlí se proplétala jako změt růží a ostnaté smrtelně krásně šlahouny sahaly až na zem, čímž vytvořily sloupy. Z bílého klenutého stropu visel lustr větší než koňský povoz a světlo se od jeho čirých krystalů odráželo do všech stran a kreslilo třpytivé obrázky na zdech.

I přes čistotu a nádheru prostředí Morgane v sále nezánikla. Její krása přebíjela dokonalé leštěné podlahy, byla zářivější než lustr, byla vyšší než strop, byla nebezpečnější než trnité ohony kamenných růží. Seděla na

černém skleněném křesle na vyvýšeném místě a čekala na příchod princů, kteří ji přinejmenším nezajímalí. Její bratr Gabriel přihlížel ze strany. Král se na slavnosti neukázal, to ani nečekala. Možná to takhle stejně bylo lepší, králova přítomnost by nejméně polovinu šlechticů vydělala tak, že by utekli zpátky domů a schovali se pod semišovou dečku.

V levé polovině místnosti byl postaven dlouhý jídelní stůl, černý jako všechny dekorace tady. Doslova přetékal jídlem, málo chybělo k tomu, aby se deska prohnula a vše ze sebe shodila. Stejně tak sál překypoval hosty – obyčejnými poddanými, vystrojeni však byli náležitě.

Ve dveřích se objevil králův herold v kouřově šedém oděvu a začal s uváděním princů.

„Princ Lucian z Marlusie,“ zahřměl starý hlas herolda. Dveře se otevřely a v doprovodu dvou sluhů dovnitř vešel mladý vysoký princ s hnědými kudrnatými vlasy. Jeho bleďe šedé oči ostře kontrastovaly s do bronzova opálenou kůží. Jeho rudé naleštěné boty pravidelně klepaly o mramorovou podlahu. Byl by hezký, kdyby z něj na první pohled nečišelo podrazáctví a faleš. Jeho lehký úsměv byl to nejfalešnější, co kdy Morgane spatřila. Bohatství jejího království ale očividně potřeboval. Jeho rudý kabát z hrubé látky byl prošívaný stříbrnou nití, ale nic víc ho nezdobilo. Z prince nebylo cítit bohatství, jen rozmazlenost a zahořklost, kterou z vás udělá šlechtný původ. Ostatně pro to druhé měla Morgane pochopení.

Zastavil se kousek před ní, blíže než by si měl dovolit, a uklonil se.

„Má paní,“ oslovil ji atraktivně ochraptělým hlasem. Morgane se postavila a natáhla k němu ruku, na kterou ji pak políbil. Elegantní byl, to se mu muselo nechat. Když se ale střetla s pohledem jeho očí, představa, že by se na ni takhle drže dívaly její děti, ji tak znechutila, že ho poslala si sednout a vyžádala si dalšího.

Vystřídalo se několik potenciálních manželů. Princ Antoine, starší než její otec a bratr dohromady, pak pro změnu děčko, které bylo Morgane po pas. Žádný z princů se jí nelíbil – buď byl moc starý, málo starý, příliš povrchní, málo formální, nehezky, falešný... Všichni to byli jen muži toužící po penězích. Nic jiného je nezajímalo. Princezna už usínala na svém křesle, když se naposledy ozval králův herold: „Princ Hadrian z Celadonu.“

Jakmile vstoupil do místnosti, Morgane se ze všech sil snažila, aby nedala najevo zaujetí. Spolu s Gabrielem byl jediný, kdo se mohl princezně rovnat, co se krásy týče. Jeho vlasy však nebyly čokoládově hnědé jako u dvojčat, nýbrž zlaté a oproti Gabrielovým a Morganiným jemným vlasům hrubé. Jeho tyrkysově modré oči se dívaly přímo na ni. Byl překrásný a ladně se blížil k princezně. Akvarelově modrý oděv obepínal jeho hubené tělo. Kolem ramen se mu vlnila krátká zlatá tunika, jež mu sahala do poloviny hrudi, a její jemné kudrlinky jako by se snažily napodobit princovy vlasy. Princ došel před princeznu a zastavil se v uctivé vzdálenosti. Uklonil se, jako by byla jeho vládce (což zatím nebyla) a nespouštěl při tom pohled z princeznina obličeje.

„Vaše Výsosti,“ pronesl jemně.

„Princi Hadriane,“ oslovila ho chladným hlasem. Dnes ještě nikoho z nápadníků neoslovila jménem, byla to velká čest. Pomalu scházela dolů ze stupínku, plíživě jako šelma a ostražitě jako ostrůž. Princ se ani nehnul a sledoval ji s nečitelným výrazem. Zastavila se na posledním stupínku, dost blízko na to, aby mu mohla nastavit ruku a jeho měkké hebké rty se otřely o její hřbet. Neuměla pojmenovat pocit, který ji v tu chvíli ovládl, protože ho nikdy nezažila. Byla si ale jistá, že to byl příjemný pocit. Tak se na něj soustředila, že si ani nevšimla ticha, které v místnosti zavládlo, jakmile princ vešel do sálu. Lidé k němu chovali respekt. Ano, opravdu z něj šlo něco, co

nutilo lidi mlčet. Něco temného. Byl nebezpečně krásný. To měli s Morgane společně a jí se to líbilo.

„Řekněte, jaké cennosti vás sem přivádí?“ Byla to prosba, avšak zákeřná otázka. Nikomu ji doteď nepoložila, ale věděla, že kdyby mluvili upřímně, všichni by jí odpověděli: „Zlato.“ Princ Hadrian takto však neodpověděl a ona věřila, že to myslí vážně.

„Už jen ta čest vidět vaši krásu na vlastní oči je pro mě cenný dar,“ zněla jeho odpověď. Princeznu to potěšilo a sešla na princovu úroveň, což bylo projevem velké úcty. Neměla scházet na podlahu a snižovat se tak. Otec by ji za to nechal celý den o hladu.

„V tom případě,“ věnovala princi ledový decentní úsměv, „doufám, že se brzy zase uvidíme.“

„To já také.“ Znovu mu nastavila svou jemnou ruku. Nedělalo se to, ale ona chtěla ještě cítit dotek jeho rtů na své holé kůži. Princ Hadrian se nad tím vůbec nepozastavil, ruku znovu políbil a šel si sednout za ostatními vznešenými pány.

...

Oslava byla v plném proudu. Morgane postupně obcházela všechny nápadníky a věnovala jim trochu ze svého drahocenného času, aby se neřeklo. Ani v nejmenším se jim věnovat nechtěla, ale slušelo se to. Jediný, kdo jí vůbec stál za ten čas, byl princ Hadrian, ke kterému se ještě nedostala.

Odcházela od prince Luciana, konečně! Byl nesnesitelně vtíravý a měla co dělat, aby na něj nepřevrhla skleničku s vínem. V klidu ji udržovala myšlenka na prince Hadriana, věděla, že když přežije seznamování se všemi ostatními, dožije se tak dalšího setkání s ním. Nepozastavovala se nad tím, že už jen za to, že jednoho upřednostňuje před ostatními, by jí král vyhuboval.

„Princi Hadriane,“ došla k němu a posadila se na židli vedle něj „Máte tu volno?“

„Pro vás kdykoliv, spanilá slečno.“ Byl tak okouzlující, Morgane se ho nemohla nabažit. Ale ne, nelíbil se jí. Ne v jakémkoliv jiném ohledu než čistě z povinnosti. Rozhodně k němu nic necítila. Láska je pro děti a blázný.

„Takže, přijíždíte z Celadonu? To je daleko.“ Princovy tajemné oči se zatřpytily, jak se lehce posunul a záře lustru se od nich odrazil.

„To je deset dnů cesty.“ Celadon se rozprostíral za Kru-tým mořem, daleko, daleko na severovýchod. Neměl ani moře, dokonce i pobřeží bylo pár dní cesty. Morgane toho o jeho zemi moc nevěděla, jen základní informace jako o ostatních zemích.

„A cesta byla v pořádku? Nevyskočilo na vás něco v Krutém moři?“ zajímala se Morgane. Prince její zájem potěšil.

„Museli jsme se popasovat s pár... nepříjemnostmi. Ale jsme tady koneckonců, ne?“ Vadilo jí, že odpověděl tak vyhybavě a neupřesnil slovo *nepříjemnosti*. Ve tváři se mu přitom mihl stín – temný stín, který princeznu lákal. A tak pokračovali v konverzaci. Povídali si o jeho království, bylo tak jiné než to její. Nechápala, jak by ho mohl dobrovolně vyměnit za tuhle díru uvězněnou ve skále. Nad jeho palácem se rozprostírala obloha, kolem byla zelená tráva a čerstvý vzduch. Proč stál o její palác? Morgane tušila, že mu jde také jen o peníze, ale co je jí po tom? Když s ní zplodí následníka trůnu, k ničemu jinému ho potřebovat nebude.

„Já jsem nikdy nebe nespatriła,“ přiznala se princezna. „Strašně bych chtěla.“

„A kam byste se chtěla podívat?“ Překvapilo ji, že ho to zajímá. Nikoho kromě Gabriela nikdy nezajímalo, co by chtěla. Proto sama nevěděla, jak odpovědět. Hadrian z ní nespouštěl oči.

„Nevím, kamkoliv. Hlavně ven z tohohle vězení.“

Sálem se rozeznělo hřmění těžkých onyxových dveří vedoucích hlouběji do hradu. Následovalo ticho. Morgane zadržela dech a zatnula zuby. Ve dveřích stál král, mohutný plášť se za ním táhl. Svým okem prohlédl celou místnost a zamířil ke stolu. Nikdo se ani nehnul. Jediný Hadrian vypadal v klidu, Morgane se dokonce zdálo, že mu na tváři probleskl úsměv, ale pak hned zmizel. Královo oko se upřelo na Morgane. O Gabriela se vůbec nezajímal, ostatně jako celý život. Jeho tvář byla jako vytesaná do kamene, což bylo děsivější, než kdyby se viditelně zlobil.

„Prosím,“ promluvil pekelným hlasem „pokračujte v zábavě.“ Rozhodil rukama, aby vypadal přívětivěji než démon cíhající na sebemenší chybu kohokoliv v místnosti. Morgane věděla, že přesně tohle byl. Všichni okamžitě pokračovali v hovorech a sál zaplavil hluk přes sebe mluvících lidí. Král se neslyšně plížil směrem k dceři, zdálo se, že sotva pohybuje nohama, byl jako duch.

Morgane se napřímila, když k ní došel, propaloval ji svým slepým okem a princezna si v tu chvíli připadla nahá, jako by jí viděl až do duše. Jestli nějakou měla. Jen se u ní na chvíli pozastavil a pak si beze slova odešel sednout do čela stolu. Morgane znervózňovalo, že se musí s Hadrianem bavit v přítomnosti svého krutého otce.

Naštěstí trumpety pár minut na to oznámily taneční zábavu. To je čas, kdy si princezna musí zatancovat se všemi svými nápadníky. Nechtělo se jí, ale musela. *Už brzy to bude mít za sebou*, říkala si. *Nemůže to být tak hrozné*. Jenže bylo. Vlastně to bylo ještě mnohem horší, než si představovala. Princ Antoine tančil tak neuvěřitelně neohrabaně, že princezna počítala vteřiny, kdy píseň skončí, čtrnáctiletý Maximilien ji sahal sotva po prsa, takže se jí s ním pochopitelně pohodlně netančilo. Další princ, jehož jméno si ani neobtěžovala zapamatovat, byl

jednoduše nechutný a další zase moc čiperný a princezně pošlapal nohy. Princ Lucian ji držel tak neslušně nízko, že mu schválně dupla na nohu, až zaskučel, a pak se mu omlouvala, jaká to byla nehoda.

Za ruku ji vzaly něčí hebké prsty a jemně ji otočily k sobě. Byl to princ Hadrian, něžně ji vzal kolem pasu, jak se sluší a patří, a zatočil s ní do rytmu.

„Chcete zachránit, princezno?“ zeptal se sametovým hlasem.

„Ach, ano, prosím,“ odfoukla si vyčerpaně Morgane.

„Jste celá?“

„Jen mám pošlapané nohy a cítím se zneuctěna,“ odvětila ne příliš mile. Byla to pravda, nohy ji tupě bolely a princ Lucian ji svým chováním urazil.

„Snad vám je nepošlapu ještě více.“

„To jistě nehrozí,“ uculila se na něj. Bylo to už podruhé, co se na něj usmála, toho by si měl vážít. Hadrian byl skvělý tanečník, lepší než ona. Pohybovali se do rytmu hudby, ladně a sehraně. Morganiny limetkové šaty se otíraly o princovy modré kalhoty a jejich propletené prsty do sebe perfektně zapadaly.

„Řekněte, opravdu byste svůj palác vyměnil za tento?“ zajímala se znovu Morgane.

„To je tak těžké tomu uvěřit?“ usmál se. Tempo hudby zpomalilo a princ se k princezně přivinul ještě blíže. Šla mu vstříc, až kroužili v objetí.

„Proč? Co je tu tak výjimečného?“ Princovi chvíli trvalo, než odpověděl. Neviděla mu do obličeje, její hlava byla teď téměř opřená o jeho rameno.

„Mohli bychom občas vycestovat. Nebyli bychom tu pořád zavření.“ Jeho vyhýbavá odpověď ji rozhodila. Nikdy neodpovídal přesně na to, na co se ptala. Co ji ale konejšilo, bylo, jak o nich mluvil. Jako by si byl jistý, že spolu budou sdílet budoucnost. *Že spolu vycestují. Vycestují.* To slovo za celý její život nepřipadalo v úvahu.

Otec nikoho místního z paláce nepustil, s výjimkou pár mužů, co přebírali zásoby. Jenomže on už zanedlouho nebude vládnout. Ona bude. Nebude muset dodržovat jeho zákazy. Protože to budou její zákazy.

„Vycestovat?“ vyslovila to slovo a snažila si vrýt do paměti pocit, který v tu chvíli měla na jazyku. Volnost. Hadrian se od ní lehce odtáhl a jeho rty se téměř dotýkaly jejího čela. Měl zavřené oči, jen vdechoval vůni princezny a užíval si ten pocit.

„Radši to neříkejte, otec by vás mohl slyšet,“ varovala princezna prince.

„Tak pojďme jinam. Někam, kde nás neuslyší.“ Zadívala se na něj svýma limetkovými očima. Bylo k nepochopení, jak někdo takové oči mohl mít, ani princ to nechápal, a tak mu nezbylo nic jiného, než se do těch očí stále dívat.

„Doufám, že nebudu znít neuctivě, když řeknu, že jste překrásná,“ lichotil princ opatrně. Princezna si to nechala líbit a znovu se na něj usmála.

Nebránila mu, když s pochvalami pokračoval, nebránila mu ani, když ji odvedl pryč z tanečního sálu a zavedl ji na prázdný balkónek, ze kterého nebylo vidět nic než skála. Nemusela se bát nebezpečných mužů, protože byla sama nebezpečná. Uměla se o sebe postarat, uměla se ubránit v případě nouze. Už od svých deseti let totiž trénovala šerm a obranu se svým učitelem Reimdaem. Správná princezna by si ani neušpinila prsty o něco, jako je zbraň, ale Morgane byla jiná. Měla vzor ve svém válečnickém, nikdy se nevzdávajícím otci, a taky jednoduše chtěla umět bojovat. Už jen kvůli smrtícím horám, které je obklopovaly. S jedním mladým princem by si poradila jakoby nic. A tak se nebránila, ani když ji zahrnoval lichotkami a jeho hebké rty se jí přitom lehce otíraly o kůži na krku. Ani když přesunul své rty výše a políbil ji na rty. Nevěděla, co jí v ten moment ovládlo.

Láska to určitě nebyla. Ale chtíč možná ano. Vyšla mu svými rty vstříc a cítila jemnou vůni skořice a jasmínu. A ještě něco – něco tajemného. Vůni, která neměla být rozpoznána. Nepozastavovala se nad tím a zabořila se do něj ještě víc. Dlouhými prsty jí sjel z obličejce až na pas, kde se do ní silně opřel, až Morgane z úst vyšel proti její vůli vzdech. Na chvíli oddálil své rty a Morgane toho využila a položila mu otázku:

„Už jste někdy byl zamilovaný, princí?“

„Hadriane,“ opravil ji okamžitě.

„Hadriane.“ Jeho jméno jí sjelo po jazyku jako po másle.

„A vy?“ zeptal se místo odpovědi. Morgane už se smířila s tím, že od něj nejspíš nikdy nedostane přímou odpověď, tak prázdně řekla:

„Nevěřím na lásku. Je to sobectví.“ Přiblížila znovu rty k těm jeho. „A slabost,“ dodala a dolní ret se jí přitom téměř nepostřehnutelně opovrživě ohrnul. Nesnažil se jí to vymluvit, jen ji chvíli studoval a pak zase přitiskl rty na její. Nebylo to poprvé, co se líbala, už dříve se občas zmocnila někoho z poddaných, nikdo o tom však nesměl vědět. Kdyby se to dozvěděl král, příšerně by běsnil. Ostatně poslední, s kým něco měla, byl zahradník. Bohužel se o tom dozvěděl král a nechal ho bez váhání popravít. Připravil se tím o jediného zahradníka, kterého měl a najít náhradu byl problém, jelikož se nejednalo o běžné povolání mezi lidmi žijícími uvnitř kamene. Prince by však popravít nenechal, pokud by se do ní nezamiloval, nebo ona do něj. To ale pravděpodobně nehrozilo, protože měli oba na lásku podobný názor.

Princezna Hadrianovi polibky vášnivě oplácela, dokud ve rtu neucítila škrubavou bolest. Kousnul ji. Ale ne jako člověk, jako zvíře, přísahala by, že cítila kousnutí ostrých zubů. Ale to přece nebylo možné, jen se jí něco zdálo. A ta neznámá vůně, co předtím cítila, jako by ji

teď ochutnala. Odtáhla se od prince a zadívala se mu do obličeje. Vypadal vyděšeně, ne překvapeně.

„Já... moc se omlouvám,“ dostal ze sebe a hlas mu podivně přeskakoval.

„Ne, to nic.“ Přejela si prstem po rtu. Necítila krev ani nic jiného. Čekala, že se o ni princ bude starat víc, on však stál strnule na místě, neschopný jít blíže. Jako by se bál. Podivně zezelenal, bylo mu špatně?

„Jste v pořádku?“ udělala k němu Morgane krok. Ani se nehnul. Nepřiblížil se k ní, ani před ní neucouvl. Na otázku neodpověděl, dveře jejich balkónku se totiž rozletěly a dovnitř vběhl vyděšený sluha.

„Vaše Výsosti,“ oslovil ji udýchaně. „Princi Hadriane,“ dodal s otazníkem. Byl zmatený z toho, co se tady teď asi děje, ale přišel jim sdělit něco, z čeho byl přímo k smrti vyděšený. V obličeji byl bledý a sotva popadal dech.

„Musíte se na něco podívat.“ Vtom se ozval pronikavý ženský křik, který i z takové dálky rval uši – směrem od trůnního sálu.

...

Když Morgane s Hadrianem vešli hned za sluhou do sálu, kde se ještě před pár minutami slavilo, otrásl jimi chlad. Uvnitř byl doslova chaos. Hosté mluvili jeden přes druhého, rychle a vyděšeně. Všem tak prudce bušila srdce, až to bylo slyšet a jejich tlukot se rozléhal sálem. Nějaká žena omdlela. Děti se schovávaly za své rodiče, nebo pod stůl. Kdyby jen děti – i někteří princové vypadali, že se každou chvíli zhroutí. Morgane přejela místnost pohledem. Král stál nedaleko vstupních dveří a nad něčím se skláněl, ale přes stůl Morgane neviděla nad čím. Našla pohledem svého bratra – celý bledý se tiskl ke stěně v rohu sálu a křečovitě držel za ruku nějakou blondatou slečnu. Morgane se za ním hned rozeběhla, Hadrian jí byl v patách.

„Co se to tady děje?“ vyžadovala Morgane odpověď od svého bratra. Polkl.

„M-můžeš se jít podívat za otcem. Ale v-varuju tě, je to hrozné.“ Morgane to nerozhodilo tak, jak by mělo, existovalo málo věcí, kterých se bála. Vydala se za otcem s Hadrianem za sebou. Jakmile obešla stůl a přestal jí tak bránit ve výhledu, ztuhla. Údy ji vypověděly poslušnost. Byla to hromada něčeho, viděla rudé mokré kusy i potřhané oblečení. Odvážila se k tomu přiblížit, srdce jí bušilo až v krku, když se postavila za svého otce. Nebylo to něco, ale *někdo*. Hýbalo se to. Ano, když se hodně soustředila, rozeznala mužskou tvář. Byl naživu. V jeho případě by ale bylo lepší zemřít. Kůži měl potřhanou a nebylo vidět místo, které by nepokrývala krev. Někde byla krev ještě čerstvá a odkapávala na mramorovou podlahu, jinde byla zaschlá a ztmavlá. To, co kdysi bývaly šaty, teď byly jen špinavé roztrhané cáry. Ten člověk příšerně trpěl, celý se trásl a držel už jen na malém vlásku života. Morgane vyskočila žluč až někam do krku. Měla pocit, že se snad pozvrací, jak se jí převrátil žaludek. Podívala se na svého otce. Jeho zjizvená tvář setrvala děsivě klidná, byl to snad ještě strašlivější výjev než pohled na toho chudáka. Ne, u něj útěchu rozhodně nenajde. Otočila se na Hadriana. On byl... taky klidný, jako by ho tenhle výjev nijak nepohoršoval. To jí taky nepomohlo.

„Otče, vždyť on trpí!“ zakřičela na něj, ale on před ní jen mávl rukou a utnul ji. Proč mu nevezme život a nezkrátí jeho utrpení?

Král se k chudákovi sehnul a vzal ho za ruku – nebo za to, co kdysi bývala ruka. Otočil ji předloktím nahoru. Měl tam vyrytý znak – klikatily se mu tam černé ornamenty.

„Co to znamená?“ odvážila se Morgane promluvit i přes otcovo varování.

„Vermilionské čarodějky,“ řekl a ta dvě slova bohatě stačila.

KAPITOLA 2

*Ty rudé cáry živé se hýbou,
odhalující duši černou hnilobou*

„Čarodějky? Ony mu to udělaly?“ ptala se Morgane otce dál. „Ale jak se dostal sem?“

„My jsme ho našli,“ vyšla z davu mladá žena a muž, manželé podle toho, jak se drželi. Hlas se jí třásl, když mluvila.

„My... byli jsme se projít ven, když vběhl do skály. On – skácel se hned k zemi, bylo to hrozné – “ Konec slova zanikl ve vzlyku. Normálně by byla skála uzavřená ohromnými železnými vraty, ale teď během slavnosti ne. Králi se mezi obočím objevila zamračená vráska. Morgane věděla, co si říkal – jak se mu podařilo dostat se až sem? Z hor se ještě nikdo nevrátil.

„Je to vzkaz?“ zeptala se Morgane, pohled upírajíc na pořežanou ruku nebožáka.

„To nevím.“ Překvapilo ji, že jí otec vůbec odpověděl. „Znamená to ‚zatracený‘“ dodal prázdňě. Lidé v sále byli překvapeni, že ty znaky umí číst, stejně jako Morgane. Skoro nic o otci nevěděla. Král nadále upíral oko do zbytků tváře toho člověka a pak k němu promluvil:

„Řekni, jak ses dostal ven?“ Ptal se, jako by na tom bylo něco špatného. Ten chudák ale ani nemohl mluvit.

„Ale on trpí,“ dovolila si zase na otce. Přestože nechtěla, cítila lítost. A chtěla tomu člověku pomoci, pokud to bylo možné.

„Ticho,“ okřikl ji. Nešlo ani vidět, jestli se na ně nebožák vůbec dívá, jeho obličej byl schovaný pod vrstvami zaschlé i čerstvé krve.

„Šš-š-šš,“ vydal jenom. Asi se zbláznil, což Morgane naprosto chápala. On ale pokračoval, jako by z toho chtěl dál dohromady slovo.

„Ššťestí.“ A pak mu klesla hlava. Král nevypadal, že by ho tato odpověď uspokojila.

„Šťestí?“ zašklebil se opovržlivě a jizva na tváři ten úšklebek ještě prohloubila. To spíše z tohohle pohledu by měly děti noční můry.

„Nic takového neexistuje.“ Už se však dál chudáka vyptávat nemohl, protože ten byl mrtvý.

„Helene!“ zakřičel král a znělo to, jako když někdo škrábe drápy o dřevěnou podlahu. Helene byla vmžiku u něj, hlavu skloněnou dolů.

„Dostaň hosty ven ze sálu,“ řekl jen jí a pak zvýšil hlas, aby ho slyšel úplně každý. „Všichni pryč!“ Princezna se ohlédla na Hadriana a krve by se v ní v ten moment nedořezal. Kůže na jeho tváři jako by praskla a odhalila černé shnilé maso. Zalapala po dechu a zamrkala. Když se na něj podívala znovu, byl naprosto v pořádku, jeho kůže byla zacelená a hebká. Zase se jí jen něco zdálo. Asi toho moc vypila. Odvrátila se od otce, aby následovala Hadriana ven ze sálu, ale král ji pevně chytl svou ledovou rukou a zastavil ji.

„Ty ne,“ pronesl a ta slova ji děsila. Viděla, jak všichni opouští sál. I Gabriel zmizel potom, co se na ni ohlédl. Král ji pevně svíral jako železná pouta a ona nemohla dělat nic, než jen toužebně koukat za posledním člověkem, který místnost opustil a zavřel dveře, a přát si, aby byla na jeho místě.

Stála tu sama se svým otcem a mrtvým člověkem roztrhaným čarodějkami. Horší situaci si nedovedla představit.

„Dcero,“ oslovil ji a ona se otřásla. „Pověz mi, jak jsi se cítila, když jsi ho uviděla?“ Byla to zkouška a ona to moc dobře věděla, proto jí trvalo, než odpověděla. Král

z ní nespouštěl pohled, ale ona se na něj nedívala, na to se moc bála.

„Nevím,“ řekla jen. Nemohla mu říct, že jí ho bylo *líto*. Nemohla mu říct, že ho chtěla praštit za to, že po tom člověku ještě chtěl, aby mluvil. Král moc dobře věděl, že mu lže, o to děsivější bylo, že na to nic nenamítl.

„Podívej se mi do oka a řekni, že jsi necítla lítost a nechtěla upřednostnit jeho pohodlí před důležitými informacemi, které nám mohl poskytnout.“ Měl pravdu. To, co udělala, bylo ubohé. Rozumný a zodpovědný vládce by to neudělal. Ovládly ji pocity a to byla chyba. Neměla něco takového dopustit.

Zvedla k němu tvář. Jakmile se střetla pohledem s jeho jedním tmavým a druhým slepým okem, po páteři jí přeběhl mráz. Nikdy mu nelhala a teď nebyla dobrá chvíle na to, aby s tím začala. Ale nemohla mu přiznat slabost. A tak mlčela a držela vzpřímenou hlavu směrem k otci. Jeho kůže byla podivně našedlá, jako by ani nebyla lidská.

„Morgane.“ Měla co dělat, aby sebou netrhla, když vyslovil její jméno. Jménem ji oslovoval jen výjimečně. Trpělivě čekal, co z ní vypadne, ale ona nemluvila. Jen se na něj pevně dívala. Víc král k odpovědi nepotřeboval. Pustil její ruku a stín mu přeběhl po tváři, zachoval ji však nečitelnou.

„Zalíbil se ti někdo z princů?“ opustil najednou téma. Mluvil však stále ledově a Morgane věděla, že může každou chvíli vybuchnout.

„Jeden by vyhovoval,“ odpověděla princezna prázdně.

„Kdo?“ Nebyla to otázka, ale příkaz.

„Princ Hadrian z Celadonu.“ Král byl chvíli zticha a pak jen nezaujatě řekl: „Proč ne.“ Dále už nepromluvil. Znamenalo to, že může odejít?

„Nevynadáš mi za to, že jsem cítila lítost?“ Nedalo jí to a musela se zeptat. Král se chladně usmál, pokřiveně kvůli své jizvě.

„Takže jsi cítila lítost,“ dobíral si ji.

„To jsi ale věděl.“

„Samozřejmě, že jsem to věděl. Protože já vím vždycky všechno.“ Přiblížil se k ní a jeho ledová bezbarvá ruka se dotkla jejího obličejce. Snažila se potlačit zachvění, které se jí rozneslo po těle. Nikdy ji neobejmul a kolikrát se jí dotkl, mohla spočítat na prstech jedné ruky.

„Vidím do tebe, Morgane. Necháváš se ovládat emocemi a to přede mnou nemůžeš skrýt.“ Pohládl ji po líci. Tvářil se u toho pořád stejně, z jeho výrazu nešlo nic vyčíst. Mluvil klidně, ale bylo to varování. Najednou beze slova posunul svou ruku a nemilosrdně ji popadl za vlasy. Stáhl jí hlavu níže, blíže k tomu mrtvému tělu, a přiblížil pokřivená ústa k jejímu uchu.

„Slyším všechno, co se řekne v tomhle paláci. Takže pro případ, že by tě napadlo utéct z bezpečí tohoto hradu,“ stáhl jí hlavu ještě blíže k tělu. Morgane zavřela oči a rty se jí začaly chvět.

„Tady vidíš, jak bys dopadla. Bez mojí ochrany tě čeká jen smrt.“ Ta slova se jí zarývala do paměti, posmíval se jí. Takže věděl, že odsud chce utéct. A z nějakého důvodu mu to vadilo. Rozhodně ne protože by se o ni bál, nezáleželo mu na ní. Ale nechtěl, aby palác opustila. Anebo mu to bylo jedno a jen jí chtěl ukázat, jak bezmocná a slabá bez něj je.

„Jdi,“ přikázal a pustil ji. Okamžitě se sebrala a pádila pryč z místnosti, po otci se ani neohlédla. Byla ráda, že ho má z očí.

...

Zbytek večera strávila Morgane ve svém pokoji – sama. Všichni nápadníci zůstali přes noc. Ne všichni to měli v plánu, ale vzhledem k nečekané události nechtěli opustit palác. Morgane už ten večer nikoho nenavštívila, ani

prince Hadriana, ani bratra. Nestála o ničí přítomnost a byla celá otřesená kvůli rozhovoru s otcem.

Helene jí pomohla z šatů a přichystala jí jemnou noční košilku ze stříbrně lesklého hedvábí. Pomohla jí rozplést i vlasy, které teď kvůli copánkům měla vlnité a načechrané. Helene jí nabídla společnost, ale princezna odmítla a služebná ji tedy nechala samotnou v posteli.

Její postel byla ohromná a s nebesy. Pomněnkově modré průsvitné závoje nehybně visely dolů, nebylo větru, který by jimi hýbal. Šedivá matrace byla tak vysoká a měkká, že v ní princezna byla sotva vidět. Přikryla se hebkou dekou prošívanou drahými stříbrnými i zlatými nitěmi a snažila se usnout. Marně. Dneska se toho odehrálo tolik.

Někdo zaklepal na dveře. Morgane věděla, kdo to je a tak ho pustila dále. Gabriel stál ve dveřích, frak sundaný, na sobě měl jen citrónově žlutou košili a kalhoty. Jeho vlnité rozčepýřené vlasy mu padaly do očí. Morgane se takhle bratr líbil, slušelo mu to více než načančané přelácané oblečení a učesané vlasy.

Neptal se jí, jestli může jít dále, prostě k ní došel, odsunul deku, aby si udělal místo a posadil se vedle ní na postel.

„Co se stalo?“ zeptal se s ustaraným pohledem upřeným na ni. Byla k němu otočená zády, ale věděla, že ji sleduje. Vždycky poznal, když s ní něco bylo špatně, vycítil i nejmenší znepokojení. Hodně mu na ní záleželo, její starosti byly i jeho starosti. Morgane občas měla pocit, že si takového bratra nezaslouží, byl pro ni až moc dobrý.

„No tak, podívej se na mě.“ S brbláním se otočila na opačný bok čelem k němu. V obličejí byla celá bledá. Možná se na něj dívala nečitelně, ale stejně poznal, že v sobě něco zadržuje.

„Viděl jsem tě jít kolem,“ pokračoval uklidňujícím hlasem. „No tak, poznám, když se něco děje.“ Mluvil až

lehce dotčeně, jako by ho uráželo jen to, že by ji mohlo napadnout, že to nepozná.

„Já vím,“ řekla jen. Na chvíli se zamyslela a pak potichu promluvila: „Nejsme bez něj nic, Gabrieli. Nikdy se odsud nedostaneme.“ Vyslovení těch slov nahlas to ještě zhoršilo. Hlas se jí roztrásl stejně jako ruka. Gabriel ji za třesoucí se ruku chytil. I jeho to však rozhodilo.

„To ti řekl otec, že?“ Morgane přikývla. Byla z toho vyděšená, celý život tušila, že se odsud nikdy nedostane, ale měla naději. Nenáviděla to tu, nenáviděla každý kousek tohoto paláce. Ale teď... teď jí to opravdu došlo. Ztvrdne tady navěky. Zestárne tu a taky tu zemře. Otřásla se při té myšlence.

Gabriel ji chvíli potichu držel za ruku. Nemluvili, nebylo co dodat. Takhle to prostě bylo. Nezměnitelný fakt.

„Posuň se,“ pobídl ji po chvíli a odsunul deku ještě dále. Vlezl si k ní do postele a přikryl je. Takhle spolu spávali jako děti skoro každý den, jeden z nich se vždycy pozdě večer vykradl z pokoje a zalezl k tomu druhému. Ať bylo tam venku cokoliv, spolu byli v bezpečí. I poté, co zestárli, k sobě občas v noci chodili. V poslední době už ne, zčásti protože dospěli, zčásti kvůli vlivu otce, který do nich vrážel řeči o tom, jak nesmí mít city a *musí* být silní. A silní lidé asi nelezli k někomu pod peřinu, kdykoliv se necítili v pořádku. Bylo jedno, že jsou dvojčata, i projev lásky k tomu druhému byla podle krále slabost. To však byla jediná věc, ve které krále neposlechli. Nikdy nevzali na vědomí jeho rady a varování, nikdy se od sebe neoddálili. Alespoň z Gabrielovy strany ne. Morgane se během posledních pár let snažila být samostatná, dokonce i před Gabrielem se snažila uzavřít, ale nešlo to. Ne přes pouto, jež je spojovalo. Ať chtěla, nebo ne, Gabriel byl její všechno. Ať se snažila odcizit se od něj sebevíc, brzy jí začal chybět. Ani královy výčitky a nadávky ji nedokázaly od bratra odtrhnout.

„Dostaneme. Společně,“ zašeptal Gabriel a přivinul se k sestře. Přestože Morgane chtěla sebevíc, nevěřila tomu. Nic však bratrovi neřekla a lehce se na něj usmála. Leželi s obličejí jen pár palců od sebe. Když byli malí, dělali u toho na sebe vtipné obličejí a úšklebky a bavili se tím. Teď ale byly jejich obličejí vážné. Morgane studovala bratrovu tvář, dělala to vždycky, když potřebovala utěšit. Pohled na něj jí přinášel klid. Byli skoro stejní, ona byla jen ženská verze jeho. A přesto úplně jiní, zatímco její tvář byla věčně chladná a přísná, ta jeho byla uvolněná a hřála každého, kdo šel kolem. Morgane se bratrovi schoulila k hrudi. Obemknul kolem ní ruku a schoval ji tak k sobě do bezpečí, jak to dělával, když jako malá mívala noční můry. Byla za jeho objetí opravdu vděčná. Někdy měla pocit, že právě Gabriel jí drží pohromadě.

„A není pravda, že nejsme nic,“ zamumlal, ale nebyl si jistý, jestli tomu sám věří.

...

Ráno se Morgane probudila s bratrovou rukou přehozenou přes pas. Asi s ní usnul a pak už tu zůstal. Hodně času uběhlo od toho, kdy se spolu vzbudili naposledy. Jedna její část z toho měla radost a na tváři jí roztahovala úsměv, ta druhá – ta, která se snažila brát si k srdci královny řeči – ten úsměv stáhla. Vysmekla se zpod bratrovy ruky a vyhrabala z peřiny. Gabriel pořád spal. Venkovní světla byla plně rozsvícena, což znamenalo, že už byl čas, kdy je většina lidí vzhůru. A ona by měla přijít na snídání s princí. A Gabriel taky, jenže ten tu ležel rozčuchaný v pomačkaném včerejším oblečení. Helene ještě nepřišla, takže nehrozilo, že nedorazí včas, nebo že snad i snídání zmešká, ale musela dát dohromady Gabriela a to zabere trochu času.

„Gabrieli,“ zatřásla s ním. „Gabrieli, vstávej.“ Gabriel se probral, oči však neotevřel a něco si mumlal pod vousy.

„Gabrieli, vstávej,“ zkusila znovu a tentokrát líně otevřel oči. V Morgane se zase prala její dvě já. Jedno chtělo bratra nechat spát a sledovat jeho kouzelně klidný obličej, druhé ho chtělo chladně vyhnat pryč z jejího pokoje. Rozhodla se pro něco mezi, nevyhodila ho, ale spát ho nenechala. Když stále zůstával ležet, vzala ho za ruku a tahala ven z postele. To taky dělávala jako malá.

„Co je?“ motal se mu jazyk.

„Musíme na snídani. A ty se musíš upravit. A zmizet než přijde někdo ze služebnictva.“

„Vždyť už jdu.“ Zabrbal to spíše, jako kdyby nešel. Sestra ho tahala dál, až spadl z postele a praštil sebou na podlahu. Ta její hloupá část se chtěla začít pobaveně smát, ale ta chladná část to potlačila.

„Pojď,“ vytáhla ho nahoru a pomohla mu postavit se. Zadíval se na ni a pak... propukl v záchvat smíchu. Jeho hřejivý smích se jí rozezněl v uších a ona nenáviděla to, jak to v ní probouzí city.

„Čemu se směješ?“ chtěla vědět. On se dál smál a ukázal jí přítom na hlavu. Poplácala si rukou vlasy. Měla je rozvrkočené do všech stran, nejspíš jí na hlavě vytvořily vtipné obrazce. Nešla se na sebe podívat do zrcadla, jen si vlasy nemotorně uhladila. Gabriel se přestal smát a Morgane ho popadla za ruku a vlekla ho směrem ke dveřím. Natáhla ruku ke klice, ale vtom se dveře otevřely a oni zírali na Helene stojící před nimi.

„Helene!“ vykřikla Morgane překvapeně. „Prosím, neříkej to králi.“ Helene vypadala, že nemá nejmenší páru, o čem to princezna mluví. Na tom, co viděla před sebou, neshledávala nic špatného.

„O čem to mluvíte? Králi nic říkat nebudu, ale okamžitě se pojdte chystat,“ kárala ji. Celý život se o ni starala,

byla blíže rodiči než sám král. Morgane by jí to však nikdy nepřiznala.

„A vy, princí Gabrieli,“ uculila se nervózně, „běžte do svého pokoje, jistě už tam na vás čeká někdo ze služebnictva.“ Gabriel se na ni usmál – přičemž Helene málem omdlela – a zmizel z pokoje. Stokrát radši by se starala o něj než o jeho protivnou sestru, ale nemohla s tím nic dělat.

„Čeká na vás plná jídelna princů!“ pokračovala ječivým hlasem. „Tak šup, sedněte si.“ Morgane se neochotně posadila na židli před zrcadlo a nechala služebnou, aby ji upravila.

„A taky vám dnes přijede návštěva, musíte vypadat obzvlášť krásně.“ Helene vytáhla hřeben a začala jím česat Morganiny husté vlasy.

„Návštěva?“ Princezna o žádné návštěvě nevěděla.

„Ach ano, princ Edwen s přáteli. Měla byste si vážit, že máte takové lidi ve svém životě, princezno!“ *Princ Edwen s přáteli*. Nebyli to její přátelé. Nemá přátele. *Nemůže* mít přátele. Byli to jen... známí. Ano, trávila s nimi čas, když se chtěla bavit, nebo když přijeli k nějaké příležitosti. Ale pomohli by jí, kdyby byla v nesnázích? Byla si jistá, že ne. I když musela uznat, že je milé, že se rozhodli ji po pár měsících navštívit a tu její bláhovou část, co měla city, to potěšilo.

„Kdy přijedou?“ zeptala se, jako by ji vůbec to zajímalo. Její přátelé věděli o námluvách, jeden z nich byl dokonce pozvaný.

„Nejspíš dneska. Dopis napsali už před pěti dny, což je průměrná doba cesty z Amaranthu sem. Psali, že hned následující den vyjedou. Nejspíš na vás pořád myslí! Opravdu byste si toho měla vážit!“

Morgane se kousla do rtu, aby jí neřekla něco ošklivého. Přesně taková prohlášení nenáviděla. „*Měla byste si toho vážit!*“ Čeho jako? Toho, že je celý život zavřená ve skále a jezdí za ní přátele, kteří nejsou přátelé?